

פרק 98

תפקידים, אחרון

יום ראשון, 19 באפריל, 6:34 בערב.

דפני גרינגרס הלכה בשקט לכיוון חדר גרינגרס מתחת לצינוק של סלית'רין, זכות היתר של בית עתיק-יומין; בדרכה לפרוק את המזוודה שהביאה מהוגוורטס אקספרס, לפני שתצטרף לתלמידים האחרים בארוחת הערב. כל האזור הפרטי היה שלה בלבד מאז שמאלפוי עזב. ידה, מוחזקת מאחוריה, החוותה תנועות בוא-הנה לתיבה העצומה והמשובצת באזמרגדים שלה, שנראתה מהססת לבוא. אולי הלחשים על הירושה המשפחתית הכבדה צריכים הטלה מחדש; או שאולי התיבה מהססת לבוא בעקבותיה לטירת הוגוורטס, שאינה בטוחה עוד.

הייתה שיחה ארוכה בין אימא ואבא, אחרי שנאמר להם על הרמיוני; ודפני התחבאה מעבר לדלת כדי להקשיב, משתיקה את הדמעות ומנסה שלא להשמיע קול.

אימא אמרה שהעובדה העצובה היא שאם רק תלמיד אחד מת בשנה, טוב, זה עדיין הופך את הוגוורטס לבטוח יותר מבובאטון, שלא לדבר על דורמסטרנג. ישנן דרכים נוספות בהן מכשפה צעירה יכולה למות מלבד להירצח. אשף שינוי-הצורה של בובאטון פשוט לא ברמה של פרופסור מקגונגל, אמרה אימא.

אבא אמר בקול מפוכח עד כמה חשוב שהיורשת לבית גרינגרס תישאר בהוגוורטס, אליו שלחו את ילדיהן כל משפחות האצולה האחרות (זו הייתה הסיבה למסורת העתיקה של סינכרון לידת היורשים בין משפחות האצולה, כדי שילמדו באותה שכבה בהוגוורטס, אם יוכלו). ואבא אמר שלהיות נצר לבית עתיק-יומין משמעו שלפעמים את לא יכולה להישמר מצרות.

היא הייתה יכולה להתמודד בלי לשמוע את החלק האחרון.

דפני בלעה את רוקה בחוזקה כשסובבה את הידית ופתחה את הדלת.

"העלמה גרינגרס -" לחשה דמות אפלולית בגלימה כסופה.

דפני צרחה וטרקה את הדלת ושלפה את שרביטה ופנתה לברוח.

"חכי!" קרא הקול, גבוה וחזק יותר.

דפני עצרה. לא יכול להיות שזה מי שזה נשמע כמותו.

לאט, דפני הסתובבה ופתחה שוב את הדלת.

"אתה!" אמרה דפני בתדהמה כשראתה את הפנים מתחת לברדס. "חשבתי שאתה -"

"אני חוזר אלייך כעת," אמרה הדמות בגלימה הכסופה בקול מוזר, "לקראת קץ -"

"מה אתה עושה בחדר השינה שלי?" צווחה דפני.

"שמעתי שאת יכולה להטיל את צורת הערפל של לחש הפטרונוס. אני יכול לראות?"

דפני בהתה, ואז הדם שלה החל לרתוח. "למה?" היא שאלה, שומרת על שרביט מורם. "כדי שתוכל להרוג כל אחד בסלית'רין שמטיל לחשים לא-סלית'ריניים? אנחנו יודעים שאתה זה שאירגן את המוות של הרמיוני!"

קולה של הדמות עלה. "העדתי תחת וריטסרום שניסיתי לעזור לעלמה גריינג'ר! באמת ניסיתי לעזור לה, כשתפסתי את היד שלה על הגג, כשעזרתי לה לקום מהרצפה -"

דפני שמרה על שרביטה מכוון לעברו. "כאילו שאבא שלך לא יכול לזייף את הרישומים של ההילאים אם היה רוצה! לא נולדתי אתמול, מר מאלפוי!"

לאט, כאילו כדי לא לעורר חשש, הדמות כסופת הגלימות שלפה שרביט. ידה של דפני התהדקה על שרביטה שלה, אבל אז היא זיהתה את תנוחת האצבעות על השרביט, את העמידה שהדמות אימצה, והיא שאפה שאיפת תדהמה -

"אקספקטו פטרונום!"

אור כסוף זינק מקצה השרביט האחר - והתמצק, יוצר נחש בוחק שהתגלגל באוויר כאילו בקן.

היא פשוט בהתה בפה פעור.

"באמת ניסיתי לעזור להרמיוני גריינג'ר," אמר דראקו מאלפוי בקול שקול. "משום שאני יודע שהחולי בלב בית סלית'רין, הסיבה בגללה כה רבים מאיתנו לא יכולים להטיל את לחש הפטרונוס, היא שנאה. שנאת בני-מוגלגים, או פשוט כל אחד למעשה. אנשים חושבים שזה כל מה שיש בסלית'רין עכשיו, לא ערמומיות או שאפתנות או אצילות מכובדת. ואני אפילו יודע, משום שזה ברור למי שמסתכל, שהרמיוני גריינג'ר לא הייתה חלשה בקסם."

התודעה של דפני נמחקה לגמרי. העיניים שלה נעו מצד לצד בעצבנות, רק לבדוק שאדם לא יוצא שוב מתחת לדלתות, כמו בפעם הקודמת שבה משהו נשבר.

"ובנוסף הבנתי גם," אמר דראקו מאלפוי בשקט, בעוד הנחש הכסוף ממשיך לזהור באור ובחום שאין לטעות בהם, "שהרמיוני גריינג'ר מעולם לא ניסתה באמת להרוג אותי. אולי הוטל עליה לחש-זיכרון-מזויף, אולי הופעל עליה ביאור-הכרה, אבל כעת משנרצחה, ברור שהעלמה גריינג'ר הייתה המטרה מלכתחילה, כשמישהו ניסה להפיל אותה בניסיון הרצח שלי -"

"א-אתה-אתה יודע מה אתה אומר?" קולה של דפני נשבר. אם לוציוס מאלפוי ישמע את היורש שלו מדבר ככה - הוא יפשוט את עורו של דראקו ויהפוך אותו למכנסיים!

דראקו מאלפוי חיך, גלימות מתכתיות בוהקות באור הפטרונוס הגשמי שלו; היה זה חיוך יהיר ומסוכן כאחד, כאילו להפוך לזוג מכנסי עור זו דאגה שמתחת לכבודו. "כן," אמר דראקו, "אבל זה לא משנה עכשיו. בית מאלפוי מחזיר לבית פוטר את כספו ומבטל את החוב."

דפני הלכה למיטתה ונפלה עליה, מקווה שתוכל להתעורר מהחלום ברגע שתהיה במיטה.

"ברצוני שתצטרפי לקשר," אמרה הדמות בגלימות הכסופות. "כל אחד בסלית'רין שיכול להטיל את לחש הפטרונוס, וכל מי שיכול ללמוד. כך נדע לבטוח אחד בשני, כשהסלית'רינים הכסופים ייפגשו." בתנועה דרמטית, דראקו מאלפוי הסיר את ברדסו. "אבל זה לא יעבוד בלעדיו, דפני גריינג'ר. את ומשפחתך. אימא שלך תנהל משא ומתן עם אבא, אבל אני רוצה שהגריינג'רים ישמעו את ההצעה ממך קודם." קולו של דראקו מאלפוי נעשה נמוך וקודר. "יש לנו הרבה על מה לדבר, לפני שנאכל ארוחת ערב."

הארי פוטר החליט להיות בלתי נראה, מסתבר; הם ראו את ידו אך לרגע, כשנתן להם את הרשימה, שנכתבה על לא-קלף מוזר. הארי הסביר שבהתחשב בנסיבות, הוא לא חושב שנכון מצידו להיות בר-מציאה למעט באירועים מיוחדים, אז הוא פשוט עומד לבצע אינטראקציה עם אנשים בתור קול חסר גוף מעתה והלאה, או בתור אור כסוף בזהק שהתחבא מאחורי פינות כך שאיש לא יראה אותו, ושתמיד יכול למצוא את חבריו לא משנה היכן ינסו להתחבא. זה היה, בכנות, אחד הדברים המטרידים ביותר שפרד וג'ורג' שמעו מעודם, בחיים שכללו למלא את הנעליים של כל תלמיד שנה שנייה בסלתי'רין במרבי-רגליים שנוצרו בשינוי-צורה. פרד וג'ורג' לא חשבו שזה יכול להיות טוב לשפיות של בן אדם, אבל הם לא ידעו מה לומר. אי אפשר להכחיש, הם ראו במו עיניהם שביית הספר הוגוורטס...

...לא בטוח...

"אני לא יודע למי הלכתם בשביל לחש הזיכרון המזויף לריטה סקיטר", אמר הקול חסר המקור של הארי פוטר. "מי שזה היה... כנראה לא יוכל למלא את ההזמנה הזו ישירות, אבל אולי הוא יכיר מישהו שיכול להשיג דברים מהעולם המוגלגי. וגם - אני יודע שיכול להיות שזה יעלה יותר, אבל מוטב שכמה שפחות אנשים ידעו שהארי פוטר קשור לזה." הבלחה נוספת של יד קטנה של ילד, ושק היכה ברצפה בקול צלצול. "חלק מהדברים האלה יקרים אפילו בעולם המוגלגי, ואיש הקשר שלכם עשוי להצטרך לצאת מחוץ לבריטניה; אבל מאה אוניות יהיו מספיק כדי לשלם על הכל, אני מקווה. הייתי אומר לכם מאיפה הגיעו האוניות, אבל אני לא רוצה להרוס את ההפתעה של מחר."

"מה זה הדברים האלה?" אמר פרד או ג'ורג' כשהביטו ברשימה. "אבא שלנו מומחה למוגלגים -"

"- ואנחנו לא מזהים חצי מהדברים האלה -"

"- בעצם, אנחנו לא מזהים אף אחד מהם -"

"- מה בדיוק אתה מתכנן לעשות?"

"דברים נעשו רציניים", אמר קולו של הארי ברכות. "אני לא יודע מה אצטרך לעשות. ייתכן שאזדקק לכוח המוגלגים, לא רק הקוסמים, לפני שזה ייגמר - וייתכן שאזדקק לו מייד, בלי זמן להתכונן. אני לא מתכנן להשתמש בשום דבר מזה. אני רק רוצה שזה יהיה בסביבה למקרה של... מקרים." קולו של הארי עצר. "מיותר לציין שאני חייב לכם יותר מכפי שאוכל להחזיר לכם אי פעם ואתם לא תתנו לי לתת לכם שום דבר ממה שמגיע לכם, אני אפילו לא יודע איך להגיד תודה כמו שצריך, וכל מה שאני יכול לעשות הוא לקוות שיום אחד תתבגרו ותתנהגו בהיגיון ובבקשה תקחו עשרה אחוזים עמלה -"

"שתוק", אמר פרד או ג'ורג'.

"למען השם, נלחמתם עם טרול בשבילי ופרד שבר את הצלעות שלו!"

שניהם פשוט הנידו בראשיהם. הארי נותר מאחור כשאמרו לו לרוץ, וצעד קדימה כדי להסיח את דעתו של הטרול מלאכול את ג'ורג'. הארי היה מסוג האנשים, הם ידעו, שיחשוב שמהו כזה לא מבטל את מה שהוא חייב לתאומים וויזלי, שהמעשה שלו לא הולם כפיצוי. אבל מה שהתאומים וויזלי ידעו והארי לא יבין עד שיהיה מבוגר יותר הוא שזה אומר שאין חוב ביניהם, ושלעולם לא יהיה. זו אנוכיות מוזרה, הם חשבו, שהארי

יכול להבין אדיבות בעצמו – לעולם לא לחלום לבקש כסף ממישהו לו עזר יותר מכפי שהשני עזר לו, או לקרוא לזה חוב – בעודו לא מסוגל לתפוש שאחרים עשויים לרצות לנהוג כך לגביו.

”תזכירו לי לקנות לכם עותק של הספר המוגלגי *מרד הנפילים*,” אמר הקול חסר המקור. ”אני מתחיל להבין איזה מין בן אדם יכול להרוויח מלקרוא אותו.”

יום שני, 20 באפריל, 7:00 בערב.

זה קרה ללא התערבות או סימן משולחן המורים, כשהתלמידים סיימו את ארוחת הערב השקטה שלהם; זה קרה בלי רשות או בקשת סליחה מהמורים או מהמנהל.

זמן קצר לאחר שצלחות הקינוח הופיעו, תלמיד קם משולחן סלית'רין ועשה את דרכו ברוגע, לא לקדמת שולחן המורים, אלא לעבר הצד השני של ארבעת שולחנות הבתים של הוגוורטס. כמה לחישות פרצו למראה השיער הקצר בצבע הלבן-בלונדיני כשדראקו מאלפוי עמד שם, בוחן בשקט את כל הוגוורטס. דראקו מאלפוי לא אמר כמעט כלום מאז חזרתו הפתאומית. הילד הסלית'ריני לא השפיל את עצמו לאשר או להכחיש את הטענה שחזר מכיוון שכעת משהרמיוני גריינג'ר מתה מיד משפחתו, אין לו ממה לחשוש.

ואז דראקו מאלפוי הרים כפית ביד אחת, כוס מים בידו השנייה, והחל לנקוש, מפיך קול צלצול צלול.

טינג.

טינג.

טינג.

בתחילה זה גרם לעוד המולה נרגשת. בשולחן המורים, המורים השונים הביטו בבלבול לעבר המנהל בביסאו הגדול, אבל המנהל לא עשה שום סימן, והסגל לא עשה דבר.

דראקו מאלפוי המשיך לנקוש בכפו על כוסו עד שהחדר השתק, ממתין.

ואז תלמיד נוסף קם משולחן רייבנקלו ועשה את דרכו אל דראקו מאלפוי, פונה להביט בהוגוורטס לצידו. שאיפות נשאפו בהפתעו; השניים הללו אמורים להיות אויבים מרים –

”אני, ואבי, לורד בית מאלפוי האצילי ועתיק-היומין,” אמר דראקו מאלפוי בקול צלול, ”הגענו להבנה שישנם כוחות עוינים הפועלים בהוגוורטס. הכוחות העוינים הללו רצו להרע להרמיוני גריינג'ר. הרמיוני גריינג'ר אולי אולצה, בניגוד לרצונה, להרים את ידה כנגד הבית שלנו; או שאולי הוטל על שנינו לחש זיכרון. אנו אומרים כעת שמי שהעז להשתמש כך ביורש לבית מאלפוי הינו האויב של בית מאלפוי, וממנו נדרוש את נקמתנו. למען הכבוד, החזרנו את כל התשלומים שנלקחו מבית פוטר, וביטלנו כל חוב.”

ואז דיבר הארי פוטר. ”בית פוטר מכיר בכך שהייתה זו טעות תמימה, ולא נוטר טינה לבית מאלפוי. אנו מאמינים ואומרים בפומבי שבית מאלפוי לא אשם במותה של הרמיוני גריינג'ר. זה שפגע בהרמיוני גריינג'ר הינו האויב של בית פוטר, ממנו נדרוש את נקמתנו. שנינו.”

ואז הארי פוטר החל לחזור לעבר שולחן רייבנקלו, והמולת התדהמה הטהורה, המוחלטת, מנפצת-המציאות החלה להתפוצץ –

דראקו מאלפוי שב לנקוש עם הכף שלו על כוס המים שלו, מייצר צלצול מהדהד וצלול.

טינג.

טינג.

טינג.

ותלמידים אחרים קמו, משולחנות אחרים, עושים את דרכם לעבר דראקו מאלפוי, מסתדרים לצידו, או מאחוריו, או לפניו.

השתררה דממת מוות באולם הגדול, תחושה של עולם זז, של כוחות מסתדרים מחדש, כמעט מוחשית באוויר.

"אבי, אוון גרינגרס, באישור ובתמיכה מלאה של אימי, הליידי של בית גרינגרס האצילי ועתיק-היומין," אמרה דפני גרינגרס.

"וסבי, צ'ארלס, מבית נוט," אמר הסגן לשעבר נוט, לשעבר תיאודור מהכאוס, עומד כעת מאחורי דראקו מאלפוי.

"ודודתי, אמיליה, מבית בונז, מנהלת המחלקה לאכיפת חוקי הקסם," אמרה סוזן בונז, שעמדה ליד דפני גרינגרס, לצידה נלחמה.

"וסבתי, אוגוסטה, מבית לונגבוטום האצילי ועתיק-היומין," אמר נוויל לונגבוטום, שחזר ללילה האחד הזה.

"ואבי, לוציוס, לורד מאלפוי, מבית מאלפוי האצילי ועתיק-היומין!"

"יחד עם אלאנה הווא מהווים רוב בחבר המנהלים של הוגוורטס!" אמרה דפני בקול צלול. "החליטו, כדי להבטיח את בטחונם של כלל התלמידים, כולל ילדיהם שלהם, להעביר את התקנות הבאות בבית הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות!"

"ראשית!" אמרה דפני. היא ניסתה לשלוט ברעידות שלה כשניצבה מול ארבעת הבתים בחזית החמישה. יש גבול עד כמה השיעורים של הוריה בנאימת נאומים יכולים לעזור לה. עיניה של דפני הבזיקו מטה במהירות אל ידה, עליה כתבה בדיו אדום חלש רמזים לשורות שלה. "על תלמידים נאסר ללכת לבד לכל מקום, אפילו לשירותים! אתם תנועו בקבוצות של לפחות שלושה, וכל קבוצה תכיל תלמיד שנה שישית או שביעית!"

"שנית!" אמרה סוזן בונז מאחוריה, קולה כמעט קשוח. "כדי להבטיח עוד את בטחון התלמידים, תשעה הילאים סופחו להוגוורטס כדי להוות כוח עזר הגנתי!" סוזן הוציאה חפץ זכוכית קטן ועגול מגלימותיה, אחת ממראות התקשורת שמאח"ק השתמשו בה, שניתנו לכולם. סוזן הרימה אותה אל פיה ואמרה, קולה גבוה יותר כעת, "ההילאי, ברודסקי, זו סוזן בונז. היכנסו!"

הדלתות ולאולם נפתחו בטריקה ופנימה צעדו תשעה הילאים בצידוד העור המחוזק שהשתמשו בו כשהיו בתפקיד. הם התפרשו מייד, שני הילאים תופסים עמדה ליד כל אחד מהשולחנות, והאחרון הלך להשגיח על שולחן המורים. נשמעו השתנקויות נוספות.

"שלישית!" אמר דראקו מאלפוי, קולו מצווה. מאלפוי שינן כנראה את השורות שלו, משום שדבר לא נכתב על ידו למיטב ראייתה של דפני. "בפני אויב משותף שלא בוחל בהריגת תלמידים מכל בית, ארבעת הבתים של

הוגוורטס מוכרחים להתאגד יחדיו ולפעול כאחד! כדי להדגיש זאת, מערכת נקודות הבית מושעית באופן זמני! כל המורים יעודדו סולידריות בין הבתים, בהוראת חבר המנהלים של הוגוורטס!"

"רביעית!" דקלם נוויל לונגבוטום. "כל התלמידים שאינם כבר רשומים לשיעורים שאחרי הלימודים של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל יקבלו אימונים מיוחדים בהגנה עצמית ממורים הילאים!"

"חמישית!" צעק תיאודור נוט בנימה מאיימת. "כל לחימה במסדרונות או בכל מקום מחוץ לשיעורי התגוננות תיענש בחומרה! תילחמו יחד או אל תילחמו כלל!"

"שישית!" אמרה דפני גרינגרס, ונשמה נשימה עמוקה. כשגילתה מה מתוכנן, היא שלחה בקשה קטנה נוספת משלה לאימא דרך הפלו. אפילו כשלוציוס מאלפוי משתף פעולה עם אמיליה בונז – מחשבה שהתודעה שלה עדיין התקשתה לעכל – הקול של גרינגרס היה לשון המאזניים, משום שג'סון והפלג שלו סירבו לגבות את מאלפוי. שלא להזכיר את העובדה שבונז לא סמכה על מאלפוי, ומאלפוי לא סמך על בונז. אז אימא דרשה, והגרינגרסים קיבלו – "משום שלחשי זיכרון הוטלו על תלמידים בלי להפעיל את לחשי ההגנה, ייתכן שמישהו בסגל הוגוורטס מעורב. לפיכך! כוח העזר ההגנתי ידווח ישירות לאבי, לורד גרינגרס!" החלק הזה היה רק סמלי, אין סיבה שמישהו לא פשוט ייצור קשר עם ההילאים ישירות; אבל אולי זה יהפוך ליותר, יום אחד, וזו הסיבה שביקשה שאימא תדרוש זאת – "ואם מישהו רוצה לדווח משהו לכוח העזר המגן, הוא יכול לדבר עם ההילאים, או לעבור דרכי –" זרועה של דפני החוותה לציין את התלמידים המקובצים. "הנשיאה הממונה של וועדת העזר ההגנתית המיוחדת!"

ודפני עצרה בדרמטיות. הם התאמנו על החלק הזה.

"אנחנו לא יודעים מי האויב," אמר נוויל, שקולו לא נשבר.

"אנחנו לא יודעים מה האויב רוצה," אמר תיאודור, עדיין נראה מאיים.

"אבל אנחנו יודעים את מי האויב תוקף," אמרה סוזן, נועזת כפי שהייתה כשתקפה שלושה תלמידי שנה שביעית.

"האויב תוקף תלמידי הוגוורטס," אמר דראקו מאלפוי, צלול ומצווה, כאילו הוא בסביבתו הטבעית.

"ובית הספר הוגוורטס," אמרה דפני לבית גרינגרס, מרגישה את דמה בוער כפי שמעולם לא בער בחייה, "עומד להשיב מלחמה."